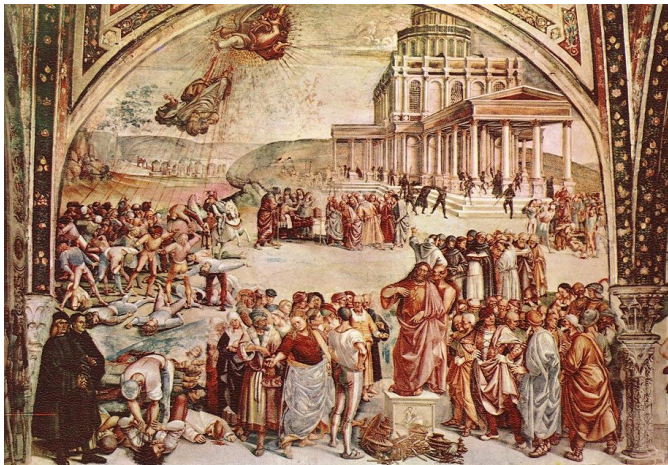

Acum ajungem, în sfârșit, la cel care este parte importantă din toate aceste mișcări. Numele său este Vladimir Soloviov. Probabil că el este principalul responsabil pentru deraierea inteligenței ruse de pe calea Ortodoxiei. Kireievski a încercat să-i aducă înapoi la Ortodoxie pe intelectuali, pe când Soloviov era influențat de panteism, de forțe străine și, mai mult, a avut o viziune a Sophiei. În fapt, el susține că a întâlnit-o pe Sophia în Egipt, fiind probabil vorba de aceeași femeie-mesia pe care o căutau saint-simonieni în anii '30 ai secolului al XIX-lea. Soloviov, din câte îmi amintesc, a mers în deșert pe la 1880.

Nu a trăit foarte mult. A murit în 1900, având din câte îmi amintesc 45 de ani, fiind practic contemporan cu Nietzsche. Face parte la rândul său din categoria acelor gânditori nebuni. A propus tot felul de lucruri fantastice, cum ar fi acela ca lumea întreagă să fie condusă de Papă și de Țar. Era dominat de aceste idei noi, cum că Sophia reprezintă a patra persoană a Treimii, inspirându-i apoi pe Bulgakov, Berdiaev, Florenski și pe toți ceilalți gânditori dezlănțuiți.

Pr.G: Toată Școala de la Paris își are obârșia directă în această Sophia.

Pr. S: În articolul său despre Soloviov și Bulgakov, Vlădica Ioan (Sf. Ioan Maximovici – n.trad.) afirmă că sofologia este cultul omului și respingerea cultului lui Dumnezeu, în locul căruia pune

Cursul de Supraviețuire Ortodoxă - Antihristul (2)

Scris de Pr. Serafim Rose

Miercuri, 10 Martie 2021 11:57

---

omul.

Totuși, spre sfârșitul vieții sale, Soloviov a fost însuflețit de un duh nou și nu-și mai puneă niciun fel de speranță cu privire la ideea unui imperiu mondial care să unească ortodoxia și catolicismul.

Pr. G: Totuși nu a devenit catolic.

Pr. S: S-a împărtășit o vreme într-o biserică catolică.

Student: Deci a devenit catolic?

Pr. S: Da, dar el considera că a devenit catolic. El credea că a unit cele două religii. În ultimul an de viață era tulburat de presimțiri sumbre legate de viitor. Dintr-odată a început să citească profeții despre Antihrist, iar acest sentiment neguros a luat asemenea proporții încât a început să le spună oamenilor că îi este greu să mai meargă la biserică deoarece avea credința că în foarte scurtă vreme vor fi închise toate bisericile și nu vor mai rămâne decât catacombele.

Pr. G: Avea, fără îndoială, un fel de intuiție.

Pr. S: El întrevedea sfârșitul istoriei, sfârșitul vieții moderne, sfârșitul istoriei moderne și venirea lui Antihrist. Așa că s-a apucat să scrie o povestire care este în fapt un dialog între trei personaje, dintre care unul este un călugăr care ne spune povestea lui Antihrist, intitulată „Trei conversații despre război și viitorul omenirii”.

În această nuvelă el ironizează tolstoismul care afirmă că ar trebui să fim pașnici și să nu opunem rezistență, indiferent ce s-ar întâmpla. La sfârșitul acestor trei conversații apare povestea despre Antihrist. Majoritatea detaliilor provin din Scriptură și de la Părinți, cele câteva lucruri pe care le adaugă de la el nefiind foarte reușite. Însă povestea de bază este suficient de precisă. Ceea ce adaugă sunt elemente pe care el însuși le-a deprins în cadrul experiențelor sale oculte, dar mai ales ca urmare a conștiinței duhului vremurilor. Într-un anumit sens povestea este foarte asemănătoare cu legenda Marelui Inchizitor al lui Dostoievski.

„În această vreme, printre puținii credincioși spiritualiști se afla un om remarcabil – mulți îl numeau supraom – care era la fel de departe de a fi prunc, atât la minte cât și la inimă.

Era încă tânăr, dar grație înaltei sale genialități, pe la treizeci și trei de ani, era bine cunoscut ca mare gânditor, scriitor și om cu o bogată activitate socială. Conștient fiind de marea forță a spiritului ce sălășluia în el, a fost întotdeauna un spiritualist convins; iar mintea sa limpede i-a arătat întotdeauna adevărul lucrurilor în care trebuie să crezi: bine, Dumnezeu, Mesia. Credea în toate acestea, dar de iubit se iubea numai pe sine. Credea în Dumnezeu, dar fără să vrea și în adâncul sufletului se prefera Acestuia pe sine. Credea în bine, dar ochiul atotvăzător al Veșniciei știa că acest om se va pleca în fața forțelor răului pe dată ce acesta îl va ispiti – nu prin amăgirea simțurilor și pasiunilor josnice și nici chiar prin înalta seducție a puterii, ci doar prin vanitatea sa fără margini.

Dincolo de genialitatea excepțională, frumusețea și noblețea, înaltele manifestări de cumpătare, generozitate și filantropie activă justificau, s-ar zice pe deplin, uriașa vanitate a marelui spiritualist, ascet și filantrop. Și cine l-ar fi putut acuza că, fiind înzestrat atât de generos cu darurile Domnului, a văzut în ele semnele unei bunăvoințe excepționale a Celui de Sus față de el și s-a considerat al doilea după Dumnezeu, unicul fiu al Domnului, într-un anume fel? (Apropos, toate acestea nu sunt foarte diferite de profeții socialiști – notă P.S.R.)

Într-un cuvânt, el a ajuns la gândul că este ceea ce în realitate a fost Hristos. Însă această înțelegere a condiției sale înalte și-a definit-o în fapt nu ca datorie morală față de Dumnezeu și lume, ci ca drept și superioritate față de ceilalți, dar mai ales față de Hristos. Inițial nu l-a urât nici pe Hristos. Îi recunoștea însemnătatea și importanța mesianică, dar vedea sincer în El doar un măreț predecesor al său. (În felul acesta vorbesc saint-simonienii despre transformarea creștinismului de către Saint-Simon, care este mai mare decât Hristos – notă P.S.R.) – actul de eroism moral al Hristos și unicitatea Lui absolută nu erau pe înțelesul acestei minți întunecate de vanitate. Gândea așa: «Hristos a venit înaintea mea, eu apar pe pământ al doilea, însă ceea ce apare mai târziu în timp este, în esență, mai aproape de locul întâi. Eu sosesc ultimul, la sfârșitul istoriei, tocmai pentru că sunt mântuitorul cel desăvârșit, incontestabil. Hristosul este premergătorul meu. Chemarea lui a fost să vestească și să pregătească ivirea mea.» Și cu gândurile acestea, marele om al secolului al XXI-lea va raporta la sine tot ceea ce se spune în Evanghelie despre a doua venire, explicând această venire nu ca reîntoarcere a aceluiași Hristos, ci ca înlocuirea Hristosului înainte mergător cu cel definitiv, adică cu el însuși.

Faptul de a se prefera pe sine lui Hristos va mai fi justificat de acest om și prin astfel de cugetări: «Hristos, propovăduind și dând în viața sa dovadă de bine moral a fost menit să îndrepte omenirea, eu sunt chemat să fiu binefăcătorul acestei omeniri în parte adusă pe calea cea dreaptă, în parte imposibil de adus pe calea cea dreaptă. Eu le voi da tuturor oamenilor lucrurile de care au nevoie. Hristos ca moralist îi separa pe oameni prin bine și prin rău, eu îi voi uni prin bunuri care le sunt deopotrivă necesare celor buni și celor răi. Eu voi fi adevăratul reprezentant al celui Dumnezeu care își înalță soarele deasupra celor buni și celor răi, care-și pogoară ploaia asupra celor de prihană și a celor prihăniți. Hristos a adus sabie, eu voi aduce pacea. El îi amenința pe oameni cu înfricoșătoarea Judecată de Apoi, însă ultimul judecător voi fi eu, și judecata mea va fi nu numai a adevărului, ci și a milostivirii. Va fi și adevăr în judecata mea, dar nu un adevăr al răsplătirii, ci un adevăr al discernământului. Eu îi voi desluși pe toți și voi da fiecăruia ceea ce îi trebuie.»

Și iată că în această dispoziție minunată el așteaptă un îndemn limpede de la Atotputernic spre a trece la o nouă mântuire a omenirii, așteaptă o mărturie evidentă și cutremurătoare a faptului că el este întâiul născut, iubitul fiu mai mare al lui Dumnezeu. Așteaptă și-și hrănește unicitatea

cu conștiința virtuților și calităților sale supraomenești, căci este – după cum am spus – un om cu o moralitate impecabilă și cu însușiri ieșite din comun.

Mândru și fără de prihană, el așteaptă semnul suprem spre a porni la mântuirea lumii. Așteaptă, nu mai are răbdare. (Câți oameni nu sunt astfel! Oameni care se cred genii nemaivăzute și care așteaptă un demon să le spună să meargă și să învețe lumea – notă P.S.R). A împlinit deja 30 de ani, mai trec încă trei ani. Și iată că-i trece prin cap un gând și îl pătrunde până în măduva oaselor, ca un tremur de foc: «Și dacă?... Și dacă nu sunt eu, ci El, galileanul? Dacă nu el este înaintemergătorul meu, ci Cel adevărat, Cel dintâi și Cel de pe urmă? Însă atunci el trebuie să fie în viață, dar unde este? Dacă vine acum la mine... acum, aici... Ce o să-i spun? Va trebui să mă plec în fața Lui, ca ultimul țăran prost, ca orice mujic rus și să bâigui fără sens: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine păcătosul”. Ori să-mi răstignesc mâinile în cruce ca muierile poloneze! Eu, geniul luminos, supraomul. Nu, niciodată!»

Și, pe dată, în locul respectului înțelept și rece față de Dumnezeu și Hristos, se naște și crește în inima lui întâi un fel de groază, apoi o ciudă năprasnică, ce-i prinde și chinuie întreaga ființă și o ură crâncenă, ce-i taie răsuflarea. «Eu, eu, nu El! El nu mai este viu, nu e și nici n-o să mai fie. Nu a-nviat, nu a-nviat, nu a-nviat! A putrezit ca ultima... » Și cu spume la gură iese în salturi spasmodice din casă, din grădină și aleargă pe o cărare săpată în stâncă în noaptea adâncă și neagră... Furia i se stinse și-i luă locul o disperare grea ca stâncile acestea, grea ca noaptea aceasta. Se opri pe buza prăpastiei și ascultă departe în vale vuietul tulbure al torentului fugind peste pietre. Avea inima strânsă de o disperare de nesuportat.

Deodată simți o tresărire. «Să-L chem? Să-L întreb ce să fac?» Și în întuneric i se arată un chip blând și mahnit. «Îl este milă de mine.... Nu, niciodată. Nu a-nviat, nu a-nviat!» – Și se aruncă în prăpastie. Dar ceva mlădios, ca o coloană de apă, îl menținu în aer, simți o zguduitură ca la un șoc electric și o forță îl împinse îndărăt. Pentru o clipă își pierdu cunoștința și când se trezi stătea în genunchi la câțiva pași de marginea prăpastiei. În fața lui se contura o siluetă care sclipea în irizări cețoase și fosforescente. Și din ea îl sfredeleau până în suflet, cu strălucire tăioasă și prea greu de suportat, doi ochi.

El vede acești doi ochi pătrunzători și aude, ori în sinea sa, ori din afară, o voce stranie, înfundată, apăsată parcă de ceva și totodată deslușită, metalică și absolut indiferentă, ca din fonograf. Și vocea aceea îi spune: «Fiul meu iubit, ai toată bunăvoința mea. De ce nu m-ai chemat pe mine? De ce L-ai venerat pe Celălalt, pe Cel rău și pe Tatăl Său? Eu îți sunt Dumnezeu și tată. Iar Celălalt, sărac și răstignit, ne e străin, și mie și ție. Eu nu am alt fiu, în afară de tine. Tu ești unicul, singurul meu născut, egal mie. Eu te iubesc și nu-ți cer nimic. Tu ești oricum minunat, măreț, puternic. Fă ceea ce ai de făcut în numele tău, nu al meu. Eu nu

nutresc invidie față de tine. Cel pe care tu îl credeai Dumnezeu cerea de la fiul Său supunere, supunere fără margini – până la moartea pe cruce; și nu L-a ajutat când era pe cruce. Eu nu cer nimic de la tine; eu am să te ajut. Am să te ajut pentru ceea ce ești tu însuși, în numele virtuții și superiorității tale, în numele iubirii mele curate, dezinteresate pentru tine. Primește spiritul meu. Și-așa cum mai înainte spiritul meu te-a născut într-o frumusețe, acum te naște într-o putere.»

Și la aceste cuvinte ale necunoscutului, buzele supraomului se întredeschiseră fără voie, cei doi ochi i se apropiară de față și simți cum îl pătrunde un jet tăios și înghețat care-i umplu întreaga făptură. Și deodată se simți plin de o forță nebănuită, de voie-bună, sprinteneală și exaltare. În aceeași clipită, chipul luminos și cei doi ochi dispărură, ceva îl luă pe supraom pe sus și îl lăsă ușurel în grădină, la ușa casei sale. (Este o experiență foarte similară cu cele care survin în ocultism – notă P.S.R.)

A doua zi, nu doar oaspeții marelui om, ci chiar și servitorii fură uimiți de înfățișarea sa aparte, pătrunsă de har. Și ar fi fost și mai uluiți dacă ar fi putut să vadă cu ce repeziciune supranaturală și cu câtă ușurință scria, încuiat în biroul său, la vestita sa lucrare cu titlul «Calea deschisă către pacea universală și către bunăstare» (...)

Această carte, scrisă după cele întâmplate pe marginea prăpastiei, va demonstra forța geniului, forța neavută de el înainte. Va fi ceva atotcuprinzător care va împăca toate contradicțiile, în ea se vor îmbina respectul nobil față de tradițiile și simbolurile străbune cu radicalismul generos și curajos al cerințelor și îndrumărilor social-politice, libertatea neîngrădită a gândirii cu cea mai profundă înțelegere a tot ceea ce este mistic, un indiscutabil individualism cu devotamentul fierbinte față de binele comun, cel mai înalt idealism al principiilor dominante cu determinarea deplină și viabilitatea soluțiilor practice. Și toate acestea vor fi îmbinate și legate între ele cu o așa măiestrie genială, încât oricărui gânditor sau practician unilateral îi va fi lesne să vadă și să accepte întregul numai din punctul său propriu, particular de vedere, fără să sacrifice nimic pentru adevărul însuși, fără să se ridice de fel în numele acestui adevăr deasupra propriului eu, fără să-și renege în fapt propria unilateralitate, fără să-și corecteze opiniile și năzuințele greșite, fără să umple cu nimic insuficiența lor (...)

Nimeni nu va avea obiecții la această carte și tuturor le va părea revelarea adevărului adevărat. Atitudinea față de tot ceea ce a însemnat trecutul va fi atât de dreaptă, tot ceea ce înseamnă prezent va fi apreciat din atât de multe puncte de vedere și atât de imparțiale și tot ceea ce înseamnă un viitor mai bun va fi atât de clar și evident împins către prezent, încât oricine va putea să spună: «Iată în sfârșit ceea ce ne trebuie; iată un ideal ce nu e utopie, iată o idee care nu e himeră.» Și minunatul scriitor nu numai că îi va atrage pe toți, ci va fi plăcut de toți, împlinindu-se astfel cuvântul lui Hristos: «Am venit în numele Tatălui și voi nu mă primiți, și va

veni un altul în numele său – și pe acela îl veți primi.» Căci pentru ca să fii primit, trebuie să fii plăcut.

E adevărat că unii oameni cucernici, lăudând cu foc această carte, vor pune totuși întrebarea cum de nu este amintit în ea nici măcar o dată Hristos, însă alți creștini vor riposta: «Ei și? Slavă Domnului! Și-așa în veacurile trecute tot felul de zeloți și nechemați l-au folosit prea mult de tot ce era sfânt a devenit calp. Acum un scriitor religios profund trebuie să fie foarte atent. Și odată ce conținutul cărții este pătruns de adevăratul spirit creștin al iubirii active și al bunăvoinței atotcuprinzătoare, ce vă mai trebuie?» Și toți vor fi de acord cu acest lucru.

Curând după apariția „Căii deschise”, care l-a făcut pe autorul său să devină cel mai cunoscut dintre toți oamenii care au fost vreodată pe pământ, la Berlin urma să aibă loc adunarea internațională de instituire a Uniunii Statelor Europene (...) Atunci, „inițiații” au hotărât să concentreze puterea executivă în mâinile unei singure persoane având împuterniciri suficiente (...) Omul viitorului a fost ales aproape în unanimitate ca președinte pe viață al Uniunii Statelor Europene. Iar atunci când a apărut la tribună în toată splendoarea supraomenească a frumuseții, forței și tinereții sale și și-a expus inspirat și elocvent programul universal, auditoriul captivat și fermecat a hotărât într-un acces de entuziasm și fără supunere la vot să îi acorde onoarea supremă, alegându-l împărat roman. Congresul s-a încheiat într-o atmosferă de exaltare generală și marele ales a emis un manifest care începea astfel: «Popoare ale pământului! Vouă vă dăruiesc pacea mea!» și se sfârșea cu următoarele cuvinte: «Popoare ale pământului! S-au împlinit făgăduințele! Pacea veșnică universală e garantată. Orice încercare de a o încălca va întâmpina pe loc o rezistență de neînvins. Căci de acum înainte pe Pământ există o putere centrală ce este mai tare decât toate celelalte puteri luate separat ori împreună. Această putere nestrămutată, atotbiruitoare, îmi aparține mie, ales plenipotențiar al Europei, împărat al tuturor forțelor ei. Dreptul internațional are în sfârșit instanța ce-i lipsea până acum. Și de acum înainte niciun stat nu va mai avea curajul să spună „război” când eu spun „pace”. Popoare ale pământului – Pace vouă!» Manifestul a avut efectul scontat (...)

Într-un singur an este întemeiată o monarhie universală în sensul propriu și cel mai precis al cuvântului. Lăstarii războiului sunt smulși din rădăcină. Liga Generală a Păcii s-a întrunit pentru ultima dată și după un panegiric extaziat la adresa marelui om al păcii, s-a desființat ca fiind inutilă. În următorul an al domniei sale, împăratul roman și universal emite un nou manifest:

«Popoare ale pământului! Eu v-am făgăduit pacea și v-am dăruit-o. Dar pacea e frumoasă doar prin bunăstare. Cine este amenințat în condiții de pace de nenorocirile sărăciei, acela nu se poate bucura de pace. Veniți, dar, acum la mine toți cei flămânzi și goi, ca eu să vă satur și să vă încălzesc.»

După care proclamă o reformă socială simplă și atotcuprinzătoare, conturată încă în lucrarea sa și care captivase de pe atunci toate mințile nobile și lucide. Acum, concentrând în mâinile sale finanțele întregii lumi și niște averi funciare colosale, a putut înfăptui această reformă la dorința celor săraci și fără supărare din partea celor bogați. Fiecare a început să primească după capacități și fiecare capacitate se măsoară după eforturi și merite (...)

S-a instaurat temeinic în întreaga lume cea mai însemnată dintre egalități – egalitatea generală a celor sătui. Acest lucru s-a înfăptuit în timpul celui de-al doilea an al domniei sale. Problema social-economică era definitiv rezolvată, dar dacă a fi sătul reprezintă întâiul interes pentru cei flămânzi, cei sătui doresc și ei la rândul lor ceva în plus. Chiar și animalele sătule de obicei vor nu numai să doarmă, ci și să se joace. Cu atât mai mult omenirea, care a fost întotdeauna post panem a cerut circenses.

Împăratul supraom va înțelege ce îi trebuie gloatei sale. În această vreme va sosi la el la Roma, din Extremul Orient un mare mag învăluit într-un nor de legende stranii și povești înfricoșate (...)

Acest mag, pe numele său Apolloniu, fără îndoială un om de geniu, semiasiatic și semieuropean, un episcop catolic partibus infidelium, va reuni într-o manieră uimitoare stăpânirea ultimelor descoperiri și inovații tehnice ale științei apusene și cunoașterea și îndemânarea de a folosi tot ceea ce este cu adevărat solid și semnificativ în mistica tradițională a Orientului. Rezultatele unei asemenea combinații vor fi uluitoare. Apolloniu va ajunge să stăpânească arta semiștiințifică, semimagică de a atrage și de a direcționa conform voinței sale electricitatea atmosferică și în popor se va spune că el poate să coboare pe pământ focul ceresc. De altfel, copleșind imaginația mulțimii cu tot soiul de minunății nemaivăzute, nu va abuza pe moment de forța sa în vreun scop anume. Și iată că acest om va veni la marele împărat, i se va închina ca unui adevărat fiu al lui Dumnezeu, îi va spune că a găsit în cărțile secrete ale Orientului predicții secrete cum că el, împăratul, ar fi ultimul mântuitor și judecător universal și își va oferi, spre a-i sluji, întreaga lui făptură și pricepere. Fermecat, împăratul îl va primi ca pe un dar suprem și, împodobindu-l cu titluri pompoase, nu se va mai despărți de el. Și iată că popoarele Pământului, copleșite de stăpânul lor cu binefaceri, vor mai căpăta, în afară de pacea generală, în afară de potolirea generală a foamei, și posibilitatea de a se desfăta continuu cu tot soiul de minuni și semne, care de care mai variate și mai surprinzătoare. Se încheia cel de-al treilea an al domniei supraomului.

După rezolvarea încununată de succes a problemei politice și sociale s-a pus problema religioasă. (Este ceea ce atât Napoleon cât și Hitler au văzut drept apogeul carierei lor dacă ar fi

ajuns atât de departe – notă P.S.R.) A zgândărit-o împăratul însuși și mai ales cu privire la creștinism. Situația creștinătății în vremea aceea era următoarea: deși numeric se subțiasse considerabil – pe tot globul rămăseseră nu mai mult de patruzeci și cinci de milioane de creștini – se desăvârșise moral, câștigând astfel în calitate ceea ce pierduse în cantitate. Printre creștini nu mai erau oameni care să nu fie legați de creștinism prin reale interese spirituale. Diversele orientări se redusese cantitativ într-un mod destul de echilibrat, menținându-se astfel între ele cam același raport numeric. Iar în ceea ce privește sentimentele reciproce, cu toate că vrajba nu se schimbase în armonie deplină, oricum se atenuase considerabil, iar contradicțiile își pierduseră acuitatea de până atunci (...)

În timpul primilor doi ani ai noii domnii, toți creștinii, speriați și istoviți de o serie întreagă de revoluții și războaie precedente, au manifestat față de noul stăpânitor și reformele sale pacifiste, pe de-o parte, o expectativă binevoitoare, pe de altă parte, o mare simpatie și chiar o exaltare fierbinte. În cel de-al treilea an, însă, odată cu apariția marelui mag, mulți ... au început să dea semne de temeri și antipatii serioase. Textele Evangheliei și ale Apostolilor care vorbeau despre prințul veacului și despre antihrist, au început să fie citite cu multă atenție și comentate cu însuflețire. Împăratul și-a dat seama după unele semne de furtuna ce va să vină și a hotărât să limpezească lucrurile cât mai curând.

La începutul celui de-al patrulea an de domnie, el emite un manifest adresat tuturor credincioșilor creștini, fără deosebire de confesiune, în care aceștia sunt invitați să-și aleagă ori să-și numească reprezentanți plenipotențieri la sinodul ecumenic prezidat de el. În perioada respectivă rezidența fusese transferată de la Roma la Ierusalim. Palestina era pe atunci o regiune autonomă, populată și condusă mai ales de evrei. Ierusalimul, fost oraș liber, devenise oraș imperial. Lăcașurile sfinte creștine rămaseră neatinse, însă pe teritoriul întinsei platforme Haram-esh-She-rif, între Birket-israin și actuala cazarmă, într-o parte și moscheia, Al-Aksa și «grajdurile lui Solomon», în partea cealaltă, a fost înălțată o clădire uriașă, care cuprindea în afară de două geamii nu prea mari, o veche catedrală „imperială” pentru unificarea tuturor cultelor și două palate imperiale luxoase, cu biblioteci, muzee și încăperi special amenajate pentru experimente și exerciții de magie.

În această jumătate catedrală, jumătate palat, pe 14 septembrie urma să aibă loc deschiderea sinodului ecumenic. Dat fiind faptul că protestantismul nu are cler propriu-zis, ierarhii ortodocși și catolici au hotărât la dorința împăratului și pentru a imprima un oarecare caracter omogen reprezentării tuturor orientărilor creștinismului să admită ca la sinod să participe un număr de mireni dintre ai lor, oameni cunoscuți prin cucernicie și devotament față de interesele Bisericii, iar dacă au fost admiși mireni, n-a putut fi exclusă participarea reprezentanților clerului inferior, călugări și preoți. Astfel, numărul total al membrilor sinodului depășea cifra de 3000 și aproape o jumătate de milion de pelerini creștini au umplut Ierusalimul și întreaga Palestină (...)

Deschiderea sinodului fu impresionantă. Două treimi din uriașul templu închinat «unității tuturor cultelor» erau ocupate cu bănci și scaune pentru membrii sinodului. Cealaltă treime o ocupa o tribună înaltă, unde, pe lângă tronul imperial și altul mai scund pentru marele mag – tot el cardinal- cancelar imperial – se aflau șiruri de fotolii: în spate pentru miniștri, curteni și secretari de stat, iar lateral niște șiruri mai lungi a căror destinație era necunoscută. Membrii sinodului deja oficiaseră slujbe în diverse biserici, astfel că deschiderea sinodului trebuia să fie în întregime laică. La intrarea împăratului, însoțit de marele magician și întreaga sa suită, orchestra începu să cânte «Marșul omenirii unite» ce slujea drept imn imperial internațional. Toți membrii sinodului se ridicară în picioare și fluturându-și pălăriile strigară tare de trei ori: «Vivat! Ura! Hoch!».

Împăratul se opri lângă tron și întinzând cu măreață bunăvoință mâna, spuse cu o voce sonoră și plăcută: «Creștini de toate confesiunile! Iubiți supuși ai mei și frați! De la începutul domniei mele, binecuvântată de Cel de Sus cu fapte atât de minunate și glorioase, nu am avut vreodată motiv să fiu nemulțumit de voi. V-ați făcut întotdeauna datoria cu conștiinciozitate și credință. Dar pentru mine e prea puțin. Iubirea mea sinceră pentru voi, frați liberi, cere în schimb tot iubire. Vreau ca voi să mă recunoașteți adevărat conducător în tot ceea ce fac pentru binele omenirii nu din simțul datoriei, ci din iubire fierbinte. Iată, deci, că în afară de ceea ce fac pentru toată lumea, vreau să dau dovadă de bunăvoință aparte pentru voi. Creștini prin ce v-aș putea face fericiți? Ce să vă ofer, nu ca supuși ai mei, ci ca frați într-o credință? Creștini! Spuneți-mi, ce anume prețuiți voi mai mult în creștinism? Căci numai aflând acest lucru voi ști încotro să-mi îndrept eforturile...»

(După ce a ascultat punctul de vedere catolic el afirmă:)

«Iubiți frați catolici! O cât de bine vă-nțelege privirea și cât aș vrea să-mi sprijin puterea pe autoritatea conducătorului vostru spiritual! Ca să nu gândiți că vrem să vă lingușim și să spunem vorbe goale declarăm solemn: conform voinței noastre absolute; episcopul suprem al tuturor catolicilor, papa de la Roma, este readus de astăzi pe tronul său de la Roma cu toate drepturile și privilegiile aferente acestui titlu și acestei catedre acordate vreodată de predecesorii noștri începând cu împăratul Constantin cel Mare. Iar de la voi, frați catolici, nu vreau decât să mă recunoașteți sincer, din adâncul inimii, pe mine drept unic protector și ocrotitor. Cine mă recunoaște ca atare cu sufletul și cugetul să vină aici». Și majoritatea catolicilor s-au ridicat și s-au dus.

După care a luat din nou cuvântul:

«Frați iubiți! Știu prea bine că sunt printre voi și dintr-aceia pentru care lucrul cel mai de preț în creștinism este datina sfântă, vechile simboluri, cântecele și rugăciunile, icoanele și ritualul slujbei din străbuni. Așa și este: ce poate fi mai scump decât aceste lucruri pentru un suflet religios? Aflați dară, iubiții mei, că astăzi am semnat o hotărâre și au fost repartizate fonduri generoase Muzeului Universal de Arheologie Creștină din slăvitul nostru oraș imperial Constantinopol pentru culegerea, studierea și păstrarea tuturor monumentelor bisericești vechi, în special răsăritene. Iar pe voi vă rog să alegeți chiar de mâine o comisie formată din oameni de-ai voștri care să stabilească împreună cu mine, măsurile ce trebuie luate pentru ca obiceiurile și moravurile actuale să se apropie cât se poate de tare de tradițiile și rânduielile bisericii ortodoxe».

«Frați ortodocși! Cei cărora le este aproape de suflet această dorință a mea, cei ce mă pot numi din toată inima adevăratul lor conducător și stăpân să urce aici.» (...)

«Atunci, starețul Ioan, alb și drept ca o lumânare de ceară, se ridică și zise cu blândețe: Mărite stăpân! Pentru noi cel mai de preț în ortodoxie este însuși Hristos – El însuși și pornind de la El totul; căci noi știm că în El are sălaş trupească deplinătatea lui Dumnezeu. Însă și de la tine, mărite, suntem gata să primim orice lucru bun, dacă vom recunoaște în mâna ta generoasă mâna sfântă a lui Hristos. Iar la întrebarea ta, ce-ai putea să faci pentru noi, iată răspunsul nostru drept: închină-te aici, în fața noastră, lui Iisus Hristos, Fiul Domnului, Cel care s-a întrupat și a înviat și va veni, închină-l-te Lui, și noi te vom primi cu iubire ca pe adevăratul înainte-mergător Al Său, la cea de-a doua marea venire.»

Tăcu și-și aținti privirea pe chipul împăratului. Ceva rău se petrecea cu acesta, în el se stârnise aceeași furtună infernală ca atunci în noaptea fatală. Își pierdu cu desăvârșire echilibrul interior, și toate gândurile lui se concentrară asupra unui singur lucru: ce să facă să își păstreze stăpânirea de sine aparentă și să nu se trădeze înainte de vreme. Făcea eforturi supraomenești ca să nu se azvârle sălbatic asupra celui ce vorbise și să nu înceapă să-l roadă cu dinții. Deodată auzi glasul cunoscut, nepământean: «Taci și nu te teme de nimic.» Tăcea (...)

Între timp, atunci când cuvânta starețul Ioan, marele mag, ce ședea înfășurat cu totul în uriașa sa mantie în trei culori care-i acoperea purpura de cardinal, părea să facă pe sub ea nu știu ce mișcări. Ochii-i sclipeau, vădind concentrare și mișca din buze. Prin ferestrele deschise ale templului se vedea cum se lățea pe cer un uriaș nor negru și curând se întunecă de-a binelea. Starețul Ioan nu-și putea lua ochii uimiți și înspăimântați de pe chipul împăratului cufundat în tăcere, și, deodată, îngrozit, făcu un salt îndărăt și întorcându-se cu spatele, strigă cu o voce

sugrumată: «Copilașilor, e Antihristul!» Atunci se auzi asurzitor un tunet și în templu explodă un fulger sferic uriaș care îl acoperi pe stareț. Preț de o clipă totul încremeni, iar atunci când creștinii năucii de tunet își veniră în fire, starețul Ioan zăcea mort.

Împăratul livid, dar calm se adresă adunării: «Ați văzut judecata divină. Eu nu am dorit moartea nimănui, dar tatăl meu din ceruri își răzbună fiul iubit. E limpede. Cine și-ar putea încerca măsura cu Cel de Sus? Secretari! Notați: Sinodul ecumenic al tuturor creștinilor, după ce focul din cer l-a doborât pe adversarul smintit al măreției sale divine, l-a recunoscut în unanimitate pe măritul împărat al Romei și al întregii lumi drept stăpânitor și conducător suprem.»

(După care Papa este, la rândul său, ucis și se țin alegeri pentru un nou Papă - notă P.S.R.)

Iar în timp ce se desfășurau alegerile, împăratul îi convingea blând, înțelept și elocvent pe reprezentanții ortodocși și protestanți ca, ținând cont de noua și măreața eră din istoria creștinătății, să lase deoparte vechile neînțelegeri, dându-și ca zălog, cuvântul că Apolloniu va ști cum să șteargă toate abuzurile de putere săvârșite de-a lungul istoriei. (Magul este ales Papă – notă P.S.R.)

Convinși prin această cuvântare reprezentanții confesiunilor ortodoxe și protestante au alcătuit un act de unire a bisericilor, și atunci când Apolloniu și cardinalii au intrat în sală în strigătele de bucurie ale întregii adunări, un arhiereu ortodox și unul protestant i-au înmănat hârtia: «Accipio et approbo et laetificatur cor meum» (Accept și aprob, iar inima mi se umple de bucurie) a rostit Apolloniu, semnând documentul. „Sunt un adevărat ortodox și un adevărat protestant așa cum sunt și un adevărat catolic”, a mai adăugat sărutându-se prietenește cu greul și neamțul. Apoi s-a apropiat de împărat care l-a îmbrățișat și l-a strâns îndelung la piept.

În timpul acesta au început să gonească în toate direcțiile prin palat și prin templu niște punctulețe luminoase. Ele se făceau din ce în ce mai mari prinzând forme iridiscente de stranii creaturi; de sus au început să cadă flori nemaivăzute pe pământ, umplând aerul cu arome necunoscute. De undeva de sus se auzeau sunete fermecătoare, mergând direct la suflet și la inimă, scoase de instrumente muzicale nemaiauzite, iar vocile angelice ale unor cântăreți nevăzuți îi slăveau pe noii străpâni ai cerului și pământului. În timpul acesta, din colțul nord-vestic al Palatului Central sub... cupola sufletelor, unde după cum cred musulmanii s-ar afla intrarea în Infern, a răzbătut un vuiet teribil. Când cei prezenți s-au deplasat poftiți de împărat într-acolo au auzit cu toții clar glasuri nemăsurate, voci subțiri și țipătoare cam ca de

copii, ori care de diavoli, ce spuneau: „Venit-a ziua, dați-ne drumul mântuitori ai noștri, mântuitori ai noștri!” Dar atunci când Apolloniu, plecat asupra stâncii a strigat de trei ori ceva într-o limbă necunoscută, vocile au tăcut și vuietul subteran a încetat (...)

Împăratul însoțit de noul papă a ieșit pe balconul de la răsărit, stârnind o furtună de ovații. A salutat prietenește în toate părțile în timp ce Apolloniu lua din niște coșuri mari aduse de cardinalii-diaconi și arunca în continuu în aer niște minunate lumânări romane, rachete și roți de foc ce se aprindeau la atingerea mâinii lui. Și toate acestea când ajungeau la pământ, se transformau în nenumărate foi de toate culorile cu indulgențe pentru iertarea tuturor păcatelor trecute, prezente și viitoare. Exaltarea populară depășea orice limită. E drept că unii afirmau că au văzut cu ochii lor cum indulgențele se transformau în broaște și năpârci mai mult decât scârboase. Și cu toate acestea, cei mai mulți erau în extaz. Serbările populare au mai ținut câteva zile, și trebuie spus că noul papă-făcător de minuni a ajuns să făptuiască lucruri atât de uimitoare și de incredibile încât ar fi absolut inutil să mai fie relatate.”

Așadar, avem aici o imagine foarte realistă care are nevoie poate doar de puține retușuri pentru a fi o oglindă a mileniului care ar putea avea loc chiar în vremurile noastre.

Așadar, să rezumăm principalele puncte ale noii religii care se pregătește pentru domnia lui Antihrist.

Mai întâi este „moartea lui Dumnezeu” care înseamnă abolirea creștinismului, adică a Ortodoxiei. Acest proces a început în secolul al XI-lea iar în limbajul nostru tradițional poartă numele de apostazie.

Dacă Dumnezeu a murit, totul este permis, ceea ce implică o nouă ordine a universului și intrarea demonilor în lumea omului.

Cursul de Supraviețuire Ortodoxă - Antihristul (2)

Scris de Pr. Serafim Rose

Miercuri, 10 Martie 2021 11:57

Rezumatul doctrinelor noii teologii:

Moartea lui Dumnezeu = apostazie

Totul este permis = năvala demonilor

Supraomul – subomul: închinarea la sine

Omul și lumea devin divine: ultima înșelare a diavolului.

Monarhie universală, noua revelație, milenarism – pentru o scurtă perioadă.

Răspunsul la toate acestea: mântuirea personală. Cu noi este Dumnezeu. Adevărul este de partea noastră.

FINALUL CURSULUI ȚINUT DE PĂRINTELE SERAFIM ROSE